

Förolämpa inte Judas!!

Under mina snart 60 år på denna jord har jag haft oturen att stöta på olika förrädare – några av dem riktiga storförrädare som kom väldigt nära. Alla har de gömt sig bakom en fasad av godhet – så kallade vänner, självutnämnda kristna, vissa väl bevandrade i Bibeln – och alla har hävdat att de plågas av livet och andra melodramatiska berättelser. Och innerst inne var det alltid samma sak: utnyttjande, oftast av ekonomisk karaktär. Som parasiter som tränger sig på för att suga ditt blod, eller små människor som är vilse i sig själva – de flesta av dem narcissister med storslagna föreställningar om sig själva men utan någon som helst verklighetsuppfattning. Ursäkter och sådant är sedan länge bortglömt i deras ordförråd. När du väl upptäcker dem – och du kommer att upptäcka dem, eftersom de förr eller senare tappar självkontrollen i sitt tysta utnyttjande och visar sitt rätta ansikte – går de vidare utan ånger till sitt nästa offer. Folk kallar dem Judas. Och det är här jag vill göra en paus, för jag tycker att vi gör denna gestalt – Judas – orättvisa. Ja, Judas förrådde. Han förrådde den renaste själen som någonsin vandrat på denna jord. Den som valde ut honom bland många andra och placerade honom i den inre kretsen av de tolv lärjungarna. Den som lät honom se Honom uppväcka de döda, öppna ögonen på dem som varit blinda sedan födseln, ge spetälska huden som hos små barn och skänka de funktionshindrade glädjen att kunna gå. Den som gav även honom denna kraft – och lät honom själv utföra dessa underverk! Kristus kallade Judas till att bli apostel! Men Judas förrådde Honom – och han förrådde Honom för pengars skull. Judas var en penningälskare och en småtjuv. Precis som de olika småtjuvar jag har känt, som alltid närmar sig människor med en vänlig fasad. Älskade Judas Kristus? Visst älskade han Honom till viss del. Men han älskade också pengar. "Vad ger ni mig om jag utlämnar honom?", frågade han överstepräster, som utan att tveka gick med på 30 silvermynt, vilket var en ansevärd summa – ett halvårslön på den tiden. Han glömde underverken, han glömde idéerna, han glömde sin kärlek till Kristus. Eller snarare, han glömde den inte. Han visade att det

var falsk kärlek. De trettio silvermynten förvandlade den till falsk kärlek. Dessa vägde tyngre på vågskålen. Tiden kommer då kärleken till Kristus ska vägas. Något läggs på den andra sidan – för Judas var det trettio silvermynt; för andra något annat, vare sig det är ekonomiskt eller inte. Och då visar sig kärleken till Kristus vara bristfällig, ytlig, falsk. "Mene, Tekel, Peres", som Guds hand skrev till Belsassar. "Du har vägts på vågen och befunnits för lätt" (Daniel 5:25). Så är det också med de olika förrädarna jag har stött på. Kanske vet inte heller de att de kommer att förråda. De kanske tror att de är dina vänner och Kristi vänner. Men när de trettio silvermynten avslöjas stoppar de dem gärna i sina bröstfickor och skickar dig till korset. Men där slutar jämförelsen med Judas. För så snart Judas såg att Kristus fördes bort för att korsfästas, tappade han fattningen. Han hade inte förväntat sig det. Hans samvete började plåga honom. Han insåg vad han hade gjort. Han sprang till templet och kastade silvermynten rakt i ansiktet på översteprästerna! "Jag har syndat genom att förråda oskyldigt blod!", ropade han (Matteus 27:4)!! Judas ångrade sig!! Skriften säger det så tydligt, och ändå har alla gett sig på att förklara för oss varför "ånger" och "samvetskval" är olika saker, säger de. Kanske passar Judas samvetskval inte in i den berättelse de har konstruerat. Förrädaren – precis som dagens förrädare – ångrar inte sina handlingar. Han kastar inte bort silvermynten. Han förblir en förrädare och en cyniker ända till slutet. Och det är precis vad många förrädare gör idag. De förblir förrädare ända till slutet. De har odlat sina egon i en sådan utsträckning att deras samvete har blivit avtrubbat, obefintligt. Liksom okänsliga djur går de vidare till sitt nästa offer. Men så gjorde inte Judas. Judas gick inte vidare till nästa offer. Han reflekterade. Han insåg vad som hade hänt. Han tog steg mot omvändelse. Han bekände sin synd. "Jag har syndat", sade han. "Jag har förrått oskyldigt blod!" Han tog pengarna – förräderiets silvermynt – och kastade dem i ansiktet på dem. Judas ångrade sig. Men han kunde inte bära det han hade gjort, så han tog ett rep och hängde sig. Judas hade ett samvete. Han betalade frivilligt för sitt förräderi med sitt liv. Men det hjälpte inte. Undrar jag om Judas blev frälst? Hela den kristna litteraturen har kastat sig över honom och fokuserat på den avskyvärda gärningen att förråda Kristus.

Men Gud vill att alla ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen (1 Timoteus 2:4). Så vi får se på den dagen vad som blev av Judas. Men han ångrade sig, och han visade det inte med ord utan med handlingar. Påsen med silvermynten fanns inte i hans bröstficka. Han hade lämnat tillbaka den. Till och med hans hängning var en försoningshandling. Att betala med sitt liv för det onda han hade gjort. Låt oss alltså inte jämföra Judas med de olika obotfärdiga förrädarna som bär sina silvermynt i bröstet, räknar dem ett efter ett varje dag och flinar åt sina "prestationer". Judas skulle inte ens ha tänkt på något sådant. De är alltså mycket värre än han.

Med tanke på den förödelse som mötet med en förrädare för med sig i ens liv, hur hamnade då dessa förrädare i min väg – och kanske även i din? Av en slump? Vem vet. Men Kristus själv valde Judas, en förrädare. Visste Han från början att han skulle förråda Honom? Du kanske säger: "Vet inte Gud allt?" Ja, det gör han, men han ger alla människor möjligheter, och i slutändan är det personen själv som bestämmer vilken väg han eller hon ska ta. Han valde Judas trots att han visste vem han var och kände till ondskan i hans hjärta, som en dag skulle komma i dagen. Ändå gav han honom chansen. Det var inte oundvikligt att Judas skulle förråda honom. Kristus ville inte att han skulle förråda honom. De skulle ha korsfäst honom även utan Judas förräderi. Man skulle ha hittat någon annan – någon som inte tillhörde den inre kretsen av dem som Kristus hade valt ut en efter en – och den personen skulle ha överlämnat Honom. Kristus valde personligen ut Judas att vara nära Honom. Han anförtrodde honom penningpåsen trots att Han visste att han stal. Och ändå sa Han ingenting till honom. Kanske tänkte Han: "Han kanske ångrar sig. Låt mig ge honom en chans till." Han kände till hans hjärtas svekfullhet; Han kände till hans förflutna – människor blir inte tjuvar över en natt – men Han tog honom nära sig. Han insåg den kärlek denne man hyste för Honom och hoppades kanske att denna kärlek skulle växa sig starkare och att de trettio silvermynten inte skulle kunna vända upp och ner på den. Det var därför Han gav honom chanser. Och detta är vad Kristus gör för många förrädare, och kanske gjorde Han det genom mig och dig: Han ger dem chanser. Chanser att inte bli förrädare. Chanser till kärlek. Chanser att

lämna sitt mörka förflutna bakom sig. Att börja om på nytt. Vissa kanske tar den chansen. Andra förblir dock trogna så länge den lockande frestelsen – de trettio silvermynten – inte har dykt upp. Så snart den frestelsen dyker upp, griper de tag i de trettio silvermynten och säljer sin tro – eller, för att uttrycka det bättre, förvandlar den till en förfalskning. Jag hoppas att de en dag kommer att finna omvändelse, även om de redan har tagit de trettio silvermynten och inte kan återlämna dem. Gud tar emot alla som omvänder sig. Han kommer aldrig att stänga dörren för en person som verkligen har omvänt sig. Men så småningom rinner sanden i timglasets ut, och slutet kommer. Och då finns det inte längre något utrymme för omvändelse. När det gäller dem som har blivit förrådda, bör de finna tröst i att de gjorde Guds vilja – de agerade troget med kärlek och medkänsla, i enlighet med sina principer och evangeliets principer, även gentemot människor som inte förtjänade det – och detta kommer att ge stor belöning den dagen, den dag om vilken det står skrivet: "Och Gud skall torka bort varje tår från deras ögon; det skall inte längre finnas någon död, ingen sorg och inget gråt. Det skall inte längre finnas någon smärta, ty det förgångna har gått förbi." (Uppenbarelseboken 21:4)